

Til spørgsmålet om, hvorvidt færdselslovens § 92, stk. 1, giver hjemmel til at reservere bestemte parkeringspladser til bestemte køretøjer, der anvendes af personer med handicap, bemærkes følgende:

Bestemmelserne i § 92, stk. 1, er i vidt omfang en videreførelse af § 3 i færdselslov nr. 129 af 14. april 1932. Efter denne bestemmelse kunne politiet give bestemmelser til regulering af færdslen på steder, hvor det skønnedes nødvendigt. Ved anvisning af parkeringspladser og ved udfærdigelse af bestemmelser, hvorved offentlig færdsel på en gade, vej eller plads helt eller delvist blev forbudt, eller hvorved ensrettet færdsel blev påbudt for alle eller visse færdselsarter, krævedes dog samtykke fra vedkommende kommunale myndighed, medmindre den pågældende foranstaltning var af midlertidig karakter.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår bl.a., at oprettelsen og den rette anbringelse af parkeringspladser på den ene side er af indgribende færdselsmæssig betydning, og at der på den anden side ved sådanne afgørelser må tages hensyn til gadeanlægget som helhed, næringsdrivendes interesser, æstetiske hensyn osv. Der henvises til Folketingstidende 1931-32, Tillæg A, sp. 3587-3588.

Bestemmelsen blev med få ændringer videreført som § 57, stk. 3, i færdselslov nr. 153 af 24. maj 1955 og som § 92, stk. 1, i færdselslov nr. 287 af 10. juni 1976.

Af forarbejderne til færdselsloven af 1976 fremgår, at der fortsat ikke vil være noget til hinder for, at der ved beslutning om foranstaltninger i medfør af § 92, stk. 1, også tages hensyn til andet end de færdselsmæssige forhold, f.eks. miljømæssige hensyn. Der henvises til Folketingstidende 1975-76, Tillæg A, sp. 410.

§ 92, stk. 1, fik sin nuværende affattelse ved lov nr. 292 af 28. april 2000. Ved loven blev den hidtil gældende § 92 ophævet og erstattet af de nyaffattede bestemmelser i §§ 92 - 92 c. Kompetenceforholdet mellem politiet og kommunerne blev herved ændret, således at kompetencen til at træffe afgørelse om færdselsregulerende foranstaltninger, herunder færdselsindskrænkninger, med enkelte undtagelser blev flyttet fra politiet til kommunerne, dog med krav om politiets samtykke.

Bestemmelsens rækkevidde i relation til reservation af parkeringspladser til bestemte køretøjer eller personer har været behandlet ved domstolene.

I afgørelsen refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1961, side 369, fastslog Højesteret, at politiet med hjemmel i den dagældende færdselslovs § 57, stk. 3, kunne reservere parkeringspladser til brug for køretø-

jer med ærinde på en ambassade. Højesteret fremhævede i den forbindelse, at myndighederne efter indholdet af færdselslovens § 57, stk. 3, ikke er afskåret fra at tage andre hensyn af mere almen karakter i betragtning end de rent færdselsmæssige ved regulering af parkeringsforholdene.

I afgørelsen refereret i Ugeskrift for Retsvæsen 1984, side 1005, fastslog Vestre Landsret, at der med hjemmel i den dagældende færdselslovs § 92, stk. 1, nr. 1, med samtykke fra politiet kunne etableres en ordning, hvorefter nogle parkeringspladser ved et sygehus var forbeholdt sygehusets personale. Landsretten fandt imidlertid ikke, at den interne fordeling af de reserverede parkeringspladser, som sygehusets forvaltning havde foretaget ved at forbeholde hver enkelt parkeringsplads til et bestemt bilnummer, kunne håndhæves i medfør af bestemmelser i færdselsloven.

Det er på denne baggrund Justitsministeriets opfattelse, at der ikke er hjemmel i færdselslovens § 92 til at reservere bestemte parkeringspladser til bestemte køretøjer, idet de bestemmelser, der træffes efter færdselslovens § 92, skal være færdselsmæssigt begrundet eller begrundet i hensyn af mere almen karakter.

4.2. Forslag fra interesseorganisationer mv.

Det Centrale Handicapråd og Dansk Handicapforbund har i efteråret 2005 rettet henvendelse til Justitsministeriet med en anmodning om, at der indføres hjemmel til at reservere parkeringspladser til bestemte personer med handicap i nærheden af disse personers bolig eller arbejde, hvor behovet for en sådan parkeringsplads er særligt udpræget.

Det Centrale Handicapråd har i sin henvendelse fremhævet, at risikoen for lange afstande til bolig eller arbejde kan medføre en urimelig indskrænkning af bevægelsesfriheden for personer med handicap. Muligheden for at oprette personligt reserverede handicap-parkingspladser er derfor af afgørende betydning, hvis personer med handicap skal have den fornødne sikkerhed for at kunne komme på arbejde og i øvrigt forlade sin bolig efter behov.

Dansk Handicapforbund har oplyst, at de gældende regler giver foreningens medlemmer store vanskeligheder, f.eks. når der ikke er adgang til en parkeringsplads i nærheden af den pågældendes bolig. Forbundet har endvidere fremhævet, at de gældende regler efter forbundets opfattelse er i strid med kompensationsprincippet, hvorefter den enkelte handicappede person skal kompenseres på en sådan måde, at vedkommende bliver i stand til at indrette sin tilværelse på samme betingelser som personer uden handicap.